

— Daar staat ge nu te zien, hè meisken? besloot een der vrouwen. Ga gij terug van waar gij gekomen zijt, wij zijn hier volk genoeg.

Midden in een schimpenden en spottenden vrouwenkring stond het meisje, sprakeloos, hen beurtelings met wilde oogen aanziende. Zij was doodsbleek geworden en was dan ineengezakt in bezwijming.

Twee der vrouwen, waaronder die van Sies Roovers, waren gebleven; de andere trokken zich liever geen last aan en hadden zich verwijderd.

— Een mensch is toch geen beest, sprak eindelijk vrouw Roovers. Kom, Wanne, help gij mij wat, wij zullen dat arm jong op mijn bed dragen.

En de eene onder de oksels, de andere aan de knieën, hadden zij het gevoellooze, tengere lichaam opgetild en het in den ruw houten beddebak, gevuld met twee stroozakken, neêrgelegd.

's Avonds trok vrouw Roovers een der stroozakken uit den bak, op den grond, sleepte hem in een hoek achter de ladder, die naar den zolder leidde en zei tot het meisje, dat nu als verstompt op een stoel zat:

— Gij kunt dáár slapen dezen nacht.

Sies had eerst wat gebromd, toen hij die nieuwe huisgenootte gewaar werd, maar zijn ruw hart had een goeden grond, en wanneer zijne vrouw hem voorhield, „dat een mensch toch geen beest was” knorde hij nog eens en zei:

— Morgen komt ook nog langs hier *).

Zoo volgden dagen op elkander.

Men liet het meisje meewerken aan de bezems om hare bete droog broods te verdienen. Er was nauwelijks een woord uit te krijgen; zij leefde als werktuigelijk.

Op haar stroozak, achter de ladder, beviel zij van een meisje, een tenger schepseltje, dat in wat slechte lappen en in een ouden rok van vrouw Roovers gewikkeld werd. Eenige dagen na hare bevalling, op een vroegen lentemorgen hadden kinderen, die mastetoppen in het bosch gingen rapen, het boorlingje †) aan den rand van een grooten waterput vinden liggen. De moeder was spoorloos verdwenen.

Had zij zich in waanzin in den put verdronken? Was zij naar een groote stad gevlucht om dáár in dienst te gaan? Nooit hoorde men van haar meer spreken.

Het wicht wekte medelijden op in de ruwe harten en werd, bij onderlinge overeenkomst, door de bezembinders aangenomen.

Het kind werd naar hare moeder genaamd: Cecilia. Daar het bij vrouw Roovers geboren was en deze geen kinderen had, kreeg het bij haar de noodige zorgen tot het alleen loopen kon. De hond van Nand, „Kadet” had zich als van zelf de wachter van het kindje aangesteld en er zich aan verkleefd.

Ieder kreeg het bleeke, blonde kindje lief. In elke hut mocht het vrij in- en uitgaan. Doch het meest leefde het meisje op de heide. Zij ging vriendschappelijk om met de dieren. Zij sprak met zoete stem tot de bijen die over

*) Hetgeen wilde zeggen, wij zullen morgen zien wat wij te doen hebben.

†) Nieuwgeborene.